

GEORGE ORWELL

1984

İngilizce Aslından Çeviren: Bilgesu Yaprak

BATI KLASİKLERİ - 24

GEORGE ORWELL

Asıl adı Eric Arthur Blair olan George Orwell, 25 Haziran 1903'de o dönemler İngiliz sömürgesi olan Hindistan'ın Bihar şehrinde doğdu. Babası Richard Walmesley Blair bir sömürge memuruydu. Baba tarafından Fransız olan annesi Ida Mabel Blair bir yaşındayken George ve iki kız kardeşini İngiltere'ye götürdü. Annesi ve kız kardeşleri ile birlikte büyüyen Orwell o dönem soyluların gittiği Eton Koleji'nde okuduktan sonra üniversite eğitimi almayarak İngiliz sömürgesi olan Burma'da Hindistan İmparatorluk Polis Okulu'nda görev yaptı. Ancak bu dönemde gördüğü haksızlık ve işkencelere dayanamayarak 1927'de istifa edip Avrupa'ya geri dönerek çeşitli mesleklerde çalıştı. 1933'de deneyimlerini anlattığı *Down and Out in Paris and London* isimli kitabı yayınlanmadan önce George Orwell ismini aldı. Bu kitabın ardından ilk romanı *Burma Günleri* yayınlandı.

Kendisini 1920'lerde bir anarşist, 1930'larda bir sosyalist olarak gören Orwell, 1936'da İspanya İç Savaşı sırasında Hitler ve Mussolini'nin de desteğini alan Franco'ya karşı savaşacak gönüllülere katılmak için İspanya'ya gitti. Gazete muhabiri olarak izlemeye başladığı bu savaşta Cumhuriyetçi milislere katıldı ve teğmen üst rütbesine kadar yükseldi. Cephe'de boğazından yaralanarak ölümden döndü. Bu savaşa dair anılarını *Katalonya'ya Selam* adlı eserinde anlattı. 1937 Temmuzunda İngiltere'ye geri döndü.

1941-1943 arasında BBC'nin Hindistan yayınları bölümü başına getirildi. 1943'de haftalık sol görüşlü bir dergi olan *Tribune*'nin edebiyat editörü oldu. Üretken bir gazeteci olarak makale, inceleme ve romanlar yazdı. 1945'de yazdığı ve Rus devrimine bir eleştiri olan siyasal fabl türündeki eseri *Hayvan Çiftliği* yayınlandı. Bu eser Orwell'a büyük ün kazandı. 1949'da yayınladığı diğer bir romanı olan *1984* birçok kişiyi etkiledi ve tıpkı *Hayvan Çiftliği* gibi sinemaya uyarlandı.

Orwell, *Hayvan Çiftliği* kitabı sonrası büyük üne ve maddi rahata kavuşsa da yoksulluk günlerinde yakalandığı tüberküloz hastalığı son dönemlerinin büyük çoğunluğunu hastanede geçirmesine sebep oldu ve 21 Ocak 1950'de Londra'da öldü.

Bazı Eserleri:

- Paris ve Londra'da Beş Parasız
- Burma Günleri
- Papazın Kızı
- Zambak Solmasın
- Wigan İskelesi Yolu

- Katalonya'ya Selam
- Aspidistra
- Daralma
- Hayvan Çiftliği
- Bin Dokuz Yüz Seksen Dört
- Neden Yazıyorum

Hayykitap - 816
Edebiyat - 171
Batı Klasikleri - 24

1984
George Orwell

Orijinal adı: *1984*
İngilizce Aslından Çeviren: Bilgesu Yaprak

Hayykitap Edebiyat Yayın Yönetmeni: Caner Yaman
Hayykitap Klasikler Editörü: Hatice Handan Arıkan
Kapak Tasarımı: Ravza Kızıltuğ
Sayfa Tasarımı: Turgut Kasay
Redaksiyon: Deniz Semanur Ercan

ISBN: 978-625-7685-20-7
1. Baskı: İstanbul, Mart 2021

Baskı: Yıkılmazlar Basım Yay.
Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B
Güneşli - İstanbul
Sertifika No: 45464
Tel: 0212 630 64 73

Hayykitap
Zeytinoğlu Cad. Şehit Erdoğan İban Sk.
No: 36 Akatlar, Beşiktaş 34335 İstanbul
Tel: 0212 352 00 50 Faks: 0212 352 00 51
info@hayykitap.com
www.hayykitap.com
facebook.com/hayykitap
twitter.com/hayykitap
instagram.com/hayykitap
Sertifika No: 12408

© Bu kitabın tüm hakları
Hayygrup Yayıncılık A.Ş.'ye aittir.
Yayınevimizden yazılı izin alınmadan kısmen veya
tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

GEORGE ORWELL

1984

ROMAN

BİRİNCİ BÖLÜM

İngilizceden Çeviren
Bilgesu Yaprak

1989 Eskişehir doğumlu. İstanbul Üniversitesinde Sanat Tarihi lisansını ve Pedagojik Formasyon eğitimini tamamladı. Özellikle kadın haklarını konu edindiği yazı ve çizimleri ile birçok basılı yayın ve online platformda yer aldı. Halen Trakya Üniversitesi İngiliz Dili Eğitimi bölümünde lisans eğitimi görüyor ve son yıllarda kariyerine çeviri faaliyetleri ile devam ediyor.

Soğuk ve aydınlık bir Nisan günüydü. Saatler on üçü gösteriyordu. Amansız rüzgârdan korunmak adına çenesini iyice göğsüne gömmüş olan Winston Smith, Zafer Konakları'nın cam kapısından içeri hızla süzüldü. Ancak ne kadar hızlı olsa da bir girdap formunda ilerleyen toz öbeğinin içeri girmesini önleyememişti.

Girişteki koridor haşlanmış lahana ve eskimiş paspas kokuyordu. Koridorun ucunda, iç mekân dekorasyonu için oldukça büyük sayılabilecek, renkli bir poster asılıydı. Posterde bir metreden daha geniş, devasa bir surat vardı: Kırk beş yaşlarında, siyah, gür bıyıklı ve sert yüz hatlarına sahip, yakışıklı bir adamın suratı. Winston merdivenlere yöneldi. Asansörü denemenin anlamı yoktu. En iyi zamanlarda bile nadiren çalışırdı ve son zamanlarda gündüz saatlerinde elektrik kesintisi uygulanıyordu. Bu, Nefret Haftası hazırlıkları dâhilinde gerçekleştirilen tasarruf hamlelerinden biriydi. Daire yedinci kattaydı. Otuz dokuz yaşında olan ve sağ ayak bileğinde şişkin bir çıban bulunan Winston, merdivenleri sıkça dinlenerek, ağır ağır turmanıyordu. Her katta, asansörün tam karşısında asılı olan posterdeki devasa surat onu seyrediyordu. Hareket etseniz de gözleriyle sizi takip eden resimlendendi bu. Posterin altında tek bir cümle vardı: BÜYÜK BİRADER SENİ İZLİYOR.

Dairenin içinden gelen bir ses, ham demir üretimine dair birtakım sayılar okuyordu. Ses, sağdaki duvarın bir kısmını kaplayan ve donuk bir aynayı andıran, dikdörtgen şeklindeki metal bir levhadan geliyordu. Winston bir düğmeyi çevirerek

sesi bir nebze kısmış olsa da, kelimeler hâlâ seçilebiliyordu. Bu aygıt (ki tele-ekran olarak adlandırılıyordu) bir miktar kısılabilmekle birlikte tümüyle kapatılamıyordu. Winston pencereye doğru ilerledi: Ufak tefek, çelimsiz bir adamdı ve parti üniforması olan mavi tulumu, bedeninin zayıflığını daha da çok vurguluyordu. Açık kumral saçları ve pespembe bir yüzü vardı. Cildi kalitesiz sabun, kör jiletler ve henüz bitmiş olan kışın soğuğu yüzünden pütür pütür bir hâldeydi.

Kapalı pencerenin ardından bakarak bile dışarının ne kadar soğuk olduğunu anlamak mümkündü. Sokaktaki rüzgâr, tozları ve yırtık kâğıt parçalarını bir girdap hâlinde döndürüyor, parlayan güneşe ve masmavi göğe rağmen her bir yana asılmış olan posterler dışındaki her şey oldukça renksiz görünüyordu. Nereye baksanız o kara bıyıklı suratla karşılaşıyordunuz. Tam karşıdaki evin ön cephesinde de bu posterlerden biri asılıydı. BÜYÜK BİRADER SENİ İZLİYOR yazılı posterdeki kara gözler, doğrudan Winston'ın gözlerine bakıyordu. Sokakta asılı olan posterlerden birinin yırtık kenarı rüzgârın etkisiyle inip kalktıkça, altında yazılı olan İNGSOS kelimesi göz kırpmıyordu. Uzaklarda bir helikopter çatıların arasında alçaldı, büyük mavi bir at sineği gibi havada asılı kaldığı kısa bir anın ardından bir yay çizerek tekrar yükseldi. Pencerelerden insanları gözetleyen bir polis devriyesiydi bu. Hâlbuki devriyelerin pek bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey, Düşünce Polisi'ydi.

Winston'ın arkasındaki tele-ekrandan gelen ses, ham demir üretimi ve Dokuzuncu Üç Yıllık Plan hedeflerinin aşılmış oluşuyla ilgili bir şeyler zırvalamayı sürdürüyordu. Tele-ekran hem alıcı hem de verici işlevine sahipti. Winston'ın ağzından çıkan ve fısıltıyı aşan her ses kayıt altına alınıyor ve Winston metal levhanın görüş alanında olduğu sürece sadece sesi değil, görüntüsü de kaydedilebiliyordu. Elbet ki herhangi bir anda izlenip izlenmediğinizi anlamamız

mümkün değildi. Düşünce Polisi'nin kimi, ne zaman ve hangi sistemi kullanarak izlediği bilinmezdi. Herkesi her an izliyor olmaları bile mümkündü. Diledikleri anda alıcıyı çalıştırabilirlerdi. Çıkardığınız her sesin duyulduğunu ve kararlıkta olmadığınız müddetçe her hareketinizin izlendiğini varsayarak yaşamak zorundaydınız. Üstelik artık bunu sırf mecbur olduğunuz için değil, içgüdüsel bir alışkanlık hâlini aldığı için yapıyordunuz.

Winston'ın sırtı hâlâ tele-ekrana dönüktü. Böylesi daha güvenli olmakla beraber, Winston bir sırtın bile bir şeyleri ele verebileceğini çok iyi biliyordu. Winston'ın çalıştığı yer olan Doğruluk Bakanlığı bir kilometre ötede, kirli manzaranın ortasında bembeyaz bir hâlde yükselmekteydi. "Burası," diye düşündü belli belirsiz bir tiksintiyle, "burası Londra'ydı. Okyanusya'nın üçüncü en kalabalık eyaleti olan Hava Üssü Bir'in ana kenti." Londra'nın geçmişte de böyle olup olmadığını anımsama maksadıyla, çocukluk anılarına ulaşabilmek için belleğini zorladı.

Yanları ahşap kalaslarla desteklenmiş, pencereleri kartonlar, çatıları ise oluklu demir levhalarla yamanmış, bahçe duvarları yanlara doğru eğilmiş, çürümeye yüz tutmuş 19. yüzyıl evlerinden oluşan bu manzara eskiden de böyle miydi? Peki ya siva tozlarının havada uçuştığı, moloz yığınlarının üzerinin yakıotları ile kaplandığı bombalanmış bölgeler ve bombaların açtığı geniş alanlar üzerinde kümeden bozma ahşap kulübelerin bulunduğu yerler? Ancak çabası nafileydi, hatırlayamıyordu: Çocukluğundan geriye temeli belirsiz, silik birkaç görüntüden başka hiçbir şey kalmamıştı.

Doğruluk Bakanlığı –Yenisöylem'de¹ Doğbak– görünürdeki tüm nesnelere tek bakışta ayrılıyordu. Bina üç yüz

¹ Yazarın Notu: Yenisöylem, Okyanusya'nın resmi diliydi. Bu dilin kökenini ve yapısını kavramak için 'Ek' bölümüne bakınız.

metre yüksekliğinde, parlak beyaz betondan yapılmış devasa bir piramit şeklindeydi. Winston'ın bulunduğu yerden, binanın beyaz cephesinde zarif harflerle yazılmış olan üç Parti sloganı az çok okunabiliyordu:

SAVAŞ BARIŞTIR
ÖZGÜRLÜK KÖLELİKTİR
CEHALET GÜÇTÜR

Söylentilere göre Doğruluk Bakanlığı'nın yer üstündeki üç bin odasına ek olarak yer altında da birçok uzantısı mevcuttu. Londra'nın çeşitli yerlerinde benzer görünüş ve ebatlarda yalnızca üç yapı daha vardı. Etraflarındaki diğer yapılar bu dörtlüye oranla öylesine küçük kalıyordu ki, Zafer Konakları'nın çatısından bu dört yapıyı aynı anda görebilmek mümkündü. Hükümetin tüm kollarının bölüştürüldüğü dört bakanlık bu yapılardaydı: Haberler, eğlence, eğitim ve güzel sanatlardan sorumlu olan Doğruluk Bakanlığı; savaşlarla ilgilenen Barış Bakanlığı; yasalar ve düzenden sorumlu olan Sevgi Bakanlığı ve ekonomiden sorumlu olan Varlık Bakanlığı. Yenisöylem' deki adlarıyla: Doğbak, Barbak, Sevbak ve Varbak.

Sevgi Bakanlığı içlerinde en korkutucu olanıydı. Tek bir penceresi bile yoktu. Winston Sevgi Bakanlığı'na gitmek şöyle dursun, yarım kilometre yakınından bile geçmemişti. Resmi bir göreviniz olmadığı takdirde içeriye girmek imkânsızdı ve resmi görevliler dahi içeriye dikenli tel örgülerle korunan labirentleri ve çelik kapıları aşırıp, gizli makineli tüfek yuvalarının arasından geçerek girebiliyorlardı. Bakanlığı çevreleyen bu barikatlara çıkan sokaklarda bile siyah üniformalı, kalın coplu, goril suratlı muhafızlar kol geziyordu.

Winston aniden geri döndü. Tele-ekranla yüz yüze gelince, olması gerektiği gibi sakin, iyimser bir ifadeye büründü. Odayı

geçip küçük mutfığa girdi. Bakanlıktan bu saatte ayrılarak kantindeki öğle yemeğinden feragat etmişti, üstelik mutfakta yarınki kahvaltı için sakladığı bir parça esmer ekmekten başka bir şey olmadığına da farkındaydı. Raftan içinde renksiz bir sıvı bulunan, düz beyaz etiketinde *ZAFER CİNİ* yazılı olan şişeyi aldı. Kapağı açtığı anda etrafa Çinlilerin pirinç viskilerini hatırlatan tiksindirici, ağır, yağlı bir koku yayıldı. Winston kendisine bir fincan cin doldurdu, kendini yaşayacağı sarsıntıya hazırladı ve içkiyi sanki ilaçmış gibi içiverdi.

Bir anda yüzü kıpkırmızı oldu ve gözlerinden yaşlar boşandı. İçtiği şey kezzaptan farksızdı; üstelik yutulduğu anda insanın başının arkasına lastik bir copla vurulmuş hissi yaratıyordu. Neyse ki midesindeki yanma çabucak geçti ve dünya gözüne daha neşeli bir yermiş gibi görünmeye başladı. Üzerinde Zafer Sigaraları yazan buruşmuş paketten bir dal sigara aldı ancak kazara sigarayı dik tutunca içindeki tütün yere döküldü. İkinci denemesinde bir sigara yakmayı başardı. Tekrar oturma odasına geçti ve tele-ekranın solundaki masanın başına oturdu. Masanın çekmecesinden bir kalem sapı, bir şişe mürekkep ve sırtı kırmızı, kapağı ebrulu, kalınca, orta boy, boş bir defter çıkardı.

Her nedense oturma odasındaki tele-ekran alışılmadık bir konumdaydı. Odanın tamamına hâkim olabileceği şekilde dipteki duvar yerine, pencerenin karşısındaki uzun duvara yerleştirilmişti. Ekranın bir yanında, Winston'ın oturmakta olduğu alçak bir girinti vardı. Bu girinti tahminen dairelerin içi yapılırken kitap raflarının konulması için tasarlanmıştı. Winston sırtını iyice yaslayarak oturduğunda, tele-ekranın görüş alanının dışında kalıyordu. Sesini duyabilirlerdi elbette ama mevcut pozisyonunu koruduğu sürece görülebilmesi mümkün değildi. Yapmak üzere olduğu şeyi aklına getiren etkenlerden biri de, odanın bu olağandışı yapısı olmuştu.

Ancak bu fikirde az evvel çekmecedan çıkarmış olduğu defterin de payı vardı. Gerçekten de güzel bir defterdi bu. Yılların etkisiyle biraz sararmış pürüzsüz kâğıdı son kırk yıldır üretilmeyen bir cinstendi. Ama Winston defterin daha da eski olduğunu düşünüyordu. Onu kentin ıssız mahallelerinden birindeki (hangisi olduğunu artık anımsamıyordu) bir eskici dükkânının vitrininde görmüş ve ansızın ona sahip olmak için karşı konulmaz bir arzuya kapılmıştı. Parti üyelerinin sıradan dükkânlara girmemeleri gerekiyordu (buna 'serbest piyasada alışveriş yapmak' deniyordu) ancak bu kural sıkı sıkıya uygulanmıyordu zira ayakkabı bağcığı ya da tıraş bıçağı gibi şeyleri başka bir yerden satın almak mümkün değildi. Sokağı hızla kolaçan ettikten sonra dükkâna girip defteri iki buçuk dolara satın almıştı. O esnada defteri istemesinin belirli bir sebebi yoktu. Suçluluk duygusu eşliğinde defteri çantasına atıp eve götürmüştü. İçinde hiçbir şey yazmıyor olsa da bu tehlikeyi göze almasına degecek bir nesneydi.

Yapmak üzere olduğu şey, günlük tutmaya başlamaktı. Bunda yasalara aykırı bir şey yoktu (ki zaten artık yasa diye bir şey olmadığından, yasaya aykırılık da söz konusu değildi,) ancak bir şekilde fark edilirse yüksek ihtimalle idam edilebilir ya da en az yirmi beş yıllığına zorunlu çalışma kampına gönderilebilirdi. Winston kalem sapına bir uç taktı ve emerek içindeki kalıntıları temizledi. Dolmakalem artık tarih olmak üzere olan araçlardandı ve imza atmak için bile pek kullanılmıyordu. Ancak Winston bu pürüzsüz, kaymak gibi kâğıdın tükenmez kalemle kirletilmek yerine gerçek bir dolmakalem ile yazılmayı hak ettiğine inanıyordu ve bu nedenle kendine zor bela bir dolma kalem edinmişti. Aslında elle yazmaya alışkın değildi. Çok kısa notlar haricinde her şeyi *söyleyaz* aracılığıyla yazdırıyordu, ancak elbette ki bu yöntemi şimdiki amacı için kullanması mümkün değildi.

Kaleme mürekkep çekti ve bir anlığına duraksadı. İçinde bir ürperti hissetti. Yazmaya bir başlayabilse, devamı gelecekti. Küçük, biçimsiz harflerle yazdı:

4 Nisan 1984

Arkasına yaslandı. Kendini çok aciz hissediyordu. Öncelikle, 1984 yılında olduklarından emin değildi. Otuz dokuz yaşında olduğuna emindi, öyleyse 1984 yılında olmalıydılar. 1944 ya da 1945 doğumlu olduğunu sanıyordu, ama artık bir iki yıl içindeki tarihleri tam olarak saptayabilmek mümkün değildi.

Ansızın bu günlüğü kimin için tuttuğu sorusu düştü aklına. Gelecek için. Henüz doğmamış olanlar için. Düşünceleri bir anlığına sayfadaki belirsiz tarihte gezindikten sonra aklına düşen, Yenisöylem'den bir sözcüğe tosladı: ÇİFTDÜŞÜN. İlk kez sırtlandığı yükün ağırlığını fark etti. Gelecekle nasıl iletişim kurabilirdiniz ki? Doğası gereği imkânsızdı bu. Ya gelecek de bugüne benzeyecekti ki bu durumda onu dinlemeyecekti; ya da bugünden çok daha farklı olacaktı ki o zaman da içinde bulunduğu durumun bir anlamı kalmayacaktı.

Bir müddet oturduğu yerden aptal aptal önündeki kâğıda baktı. Tele-ekranda tiz bir sesle askeri bir marş çalmaya başlamıştı. Gariptir ki Winston sadece kendini ifade etme gücünü yitirmekle kalmamış, ne söylemek istediğini de unutmış gibiydi. Haftalardır kendini bu an için hazırlamıştı ve cesaret dışında herhangi bir şeye ihtiyaç duyabileceği hiç aklına gelmemişti. Yazma eyleminin kendisi kolaydı. Tek yapması gereken yıllardır kafasının içinde sürüp giden o sonsuz ve huzursuz monoloğu kâğıda dökmektir. Ancak şu anda o monolog bile yitip gitmişti. Üstelik bileğinindeki çıban katlanılmaz bir şekilde kaşınmaya başlamıştı.

Kaşımaya cesaret edemiyordu zira ne zaman kaşısa çıbanı daha da kötüleşiyordu. Saniyeler geçip gidiyordu. Önündeki boş sayfa, bileğindeki kaşıntı, müziğin bağırtısı ve cinin verdiği hafif sarhoşluk dışında hiçbir şeyin ayırında değildi.

Ansızın panik içerisinde yazmaya başladı, ne yazdığının bile pek farkında değildi. Küçük ve çocuksu el yazısı, boş sayfanın üzerinde önce harfleri, sonra noktaları saçarak ilerliyordu:

14 Nisan, 1948. Dün gece, sinema. Hepsi savaş filmi. Bir tanesi çok iyiydi, Akdeniz'de bombalanan mülteci dolu bir gemi vardı. Şişman, dev gibi bir adamın kendisini kovalayan helikopterden yüzerek kaçmaya çalıştığı sahne seyirciyi çok eğlendirdi. İlk başta adam bir yunus balığı gibi suda debeleniyor, sonrasında helikopterler sahneye giriyordu. Derken adam delik deşik oldu, etrafındaki su pembeye döndü ve sonra adam sanki bedeninde açılan deliklerden su almış gibi aniden battı, o batarken seyirciler kahkaha atıyorlardı. Sonra çocuklarla dolu bir cankurtaran teknesini ve teknenin üzerinde uçan helikopteri gördük. Önde orta yaşlı, Yahudilere benzeyen bir kadın, kucagında üç yaşında bir oğlan çocuğuyla oturuyordu. Oğlan korkuyla haykıranak başını annesinin göğsüne gömmüştü, kadın da korkudan tir tir titriyor olmasına rağmen sanki onu mermilerden koruyabilecekmişçesine kendini oğlana siper etmiş, sımsıkı sarılıyordu. Derken helikopter üzerlerine yirmi kiloluk bir bomba bıraktı ve müthiş bir patlama oldu, tekneden geriye sadece küçük tahta parçaları kaldı. Sonra bir çocuk kolunun gökyüzüne doğru uçtuğu harika bir sahne vardı, sahne helikopterin önündeki bir kamerayla çekilmiş olmalıydı, Partililerin oturduğu sıralardan bir alkış koptu ama sinemanın proleterlere ait bölümündeki bir kadın aniden olduğu yerde tepinmeye, bunu çocuklara göstermeye hakkınız yok,

“Büyük Birader sakın, ciddi ve koruyucu gözlerle onu izliyordu: Peki ya bu siyah bıyıkların altında nasıl bir gülümseyiş gizliydi? O kurşun gibi ağır sözler yankılandı zihninde:

**SAVAŞ BARIŞTIR
ÖZGÜRLÜK KÖLELİKTİR
CEHALET GÜÇTÜR”**

Yirminci yüzyıl edebiyatının en büyük isimlerinden biri olan George Orwell'in zamanın ötesinde olan kült kitabı 1984, ilk yayınlandığı tarihten günümüze en çok satanlar listesinde yerini almıştır. Orwell, oldukça rahatsız edici bir atmosferi, karakterlerin yaşadığı iç çelişkilerini ve bir karabasan gibi çöken gelecek senaryosunu olağanüstü bir kurgu ile okuyucuya sunar. Günümüzde tartışılan bireyin hayatının izlenmesi, denetlenmesi gibi konular uzun zaman önce Orwell tarafından öngörülmüş, romanda; bireyin kontrol edildiği, düşünmenin dahi denetlendiği ve her anlamda baskının hâkim olduğu bir dünya çizilmiştir. Distopya türünün en çarpıcı örneklerinden olan 1984 güncelliğini yitirmeyecek olan bir başyapıttır.

hayykitap

24 TL

ISBN: 978-625-7685-20-7

9 786257 685207